

Labyrinth

Katalog k výstavě ateliéru Digitální média
Fakulty umění a designu Univerzity Jana Evangelisty
Purkyně v Ústí nad Labem v Pragovka Gallery

Fakulta umění a designu
Univerzity Jana Evangelisty Purkyně
v Ústí nad Labem

Fakulta umění a designu
Univerzity Jana Evangelisty Purkyně
v Ústí nad Labem

Labyrinth

Výstava studentů a pedagogů ateliéru Digitální média FUD
UJEP v Ústí nad Labem se spoluúčastí Spolku Moře Klidu
Pragovka Gallery
14 / 8 — 8 / 10 / 2019
Vernisáž: 13 / 8 / 2019
Kurátorka: Tereza Nováková

Výstava Labyrinth vychází z pocitu nemožnosti dospět k vytouženému cíli, nejasně tušenému za vzdáleným horizontem. Společný projekt jednadvaceti současných i bývalých studentů ateliéru Digitálních médií a jejich pedagogů Michaely Thelenové a Radka Jandery je však jasným vyjádřením, že k cíli, k dosažení vlastní pozice, místa, zařazení, výrazu a názoru dojít lze, i když se cesta vždy znovu ztrácí a poté opět zjevuje, což je nejpřesnější vyjádření dynamiky a charakteru umělecké práce v tomto ateliéru. I když cíl a jeho obrysy jsou stále nejasné, výsledek je jasný a čitelný. Vystavená díla jsou pokusem vyrovnat se s rozporuplnou minulostí, se současnou společenskou krizí a vyjádřením touhy obstát v nejisté budoucnosti. Díla vznikla detailním zkoumáním toho, co nás s historií spojuje a toho, jak ji lze akceptovat, hledáním identity jednotlivce i kraje, pohybem v labyrintu světa, jak je nám dnes známý.

www.fud.ujep.cz/digitalni-media/

LABYRINT

Fakulta umění a designu
Univerzity Jana Evangelisty Purkyně
v Ústí nad Labem
2019

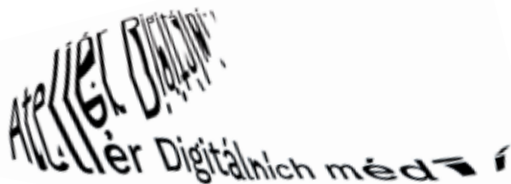
© Fakulta umění a designu UJEP v Ústí nad Labem, 2019
© Grafický design Hana Vysloužilová, 2019
© Foto Radek Jandera, 2019
© Foto Nika Pločka, Kamila Fröhlichová, ve vlastnictví Pragovka Gallery, 2019
© Foto Jiří Dvořák, 2015
ISBN 978-80-7561-210-6

__Vystavující

- 28** Miroslav Hašek
30 Petra Sklenářová
32 Gabriela Prochazka
34 Julie Hrnčířová
36 Klára Mičková
38 Barbora Šimková
40 Hana Vysloužilová
42 Martin Krupa
Lucie Růžičková
Klára Kelovská
46 Barbora Ondřichová
48 Jakub Korselt
50 Alexandra Naušová
Simona Patelisová
56 Martina Lišková
60 Marie Scheerbaumová
Gabriela Krondáková
62 Anna Roubalová
Karolína Votýpková
64 Michaela Thelenová
66 Radek Jandera
68 Spolek Moře Klidu

Ateliér Digitálních médií funguje na Fakultě umění a designu již jedenáctým rokem a za dobu svého působení si vydobyl svébytnou a stabilní pozici. Prošly jím více jak dvě desítky absolventů bakalářského, magisterského a doktorského studia, ale i několik stážistů. Vedoucí ateliéru Michaela Thelenová i asistent Radek Jandera jsou původně spojeni s ateliérem Fotografie, kde Thelenová již od doby jeho založení v roce 1994 působila jako odborná asistentka, a právě tam se prvně setkala s Janderou, který v ateliéru Fotografie studoval. Není tedy divu, že i jejich nynější ateliér Digitálních médií se výrazně ubírá cestou fotografie a videa, ale o to víc jsou ceněné nové multimediální a multižánrové přesahy, se kterými studenti přicházejí.

Ateliér Digitálních médií by však nefungoval tak, jak funguje, bez ústeckého podnebí, které je všudypřítomné a všeovlivňující. Celá atmosféra školy je – z mého pohledu – založena na obrovské vášni a nadšení. Fakulta umění a designu tak žije ve své vlastní sféře a nenechá se ovlivňovat vnějším prostředím ani krátkodobými trendy. Práce zdejších studentů a pedagogů je též silně ovlivněna místním geniem loci. Koncentrovanost uměleckých duší na tak malém uzavřeném prostoru ovlivňuje vše ve svém okolí a nejde se jí ubránit. Je to malý ostrov uprostřed severu Čech a Digitální média jsou jednou z místních osad, které, ač působí odděleně a často se proti sobě i vymezují, by bez vzájemné symbiózy nemohly fungovat. Alespoň ne tak, jako nyní.

The Digital Media Atelier has been working at the Faculty of Art and Design for eleven years and has gained a distinctive and stable position during its existence. More than twenty bachelor, master and doctoral graduates as well as several trainees went through it. The head of the studio, Michaela Thelenova, and an assistant Radek Jandera are originally connected with the atelier called Photography, where Thelenova, since its founding in 1994, worked as a lecturer and there she first met Jandera, who studied in the atelier Photography. Not surprisingly, their current Digital Media studio is also taking the path of photography and video, but all the more valuable are the new multimedia and multi-genre overlaps which students come up with.

The Digital Media Atelier, however, would not function as it does now without the climate of Usti, which is ubiquitous and all-influential. The whole atmosphere of the school is—in my point of view—based on a great passion and enthusiasm. The Faculty of Art and Design lives in its own sphere and is not influenced by the external environment or by short-term trends. The work of local students and teachers is also strongly influenced by the local spirit of the place. Concentration of artistic souls in such a small enclosed space affects everything in its surroundings and cannot be resisted. It is a small island in the middle of northern Bohemia and Digital media is one of the local settlements that, although acting separately and often contradicting each other, could not work without mutual symbiosis. At least not as they do now.

V rámci vymezení současného umění se často potýkáme s problémy zařazení témat, technik či kontextů. Mnohdy si klademe otázky, jestli to, co děláme, má vůbec smysl a jestli naše kroky vedou správnou cestou. Takové otázky si kladou i studenti a vedení ateliéru, avšak já se odvažuji říct, že ateliér Digitálních médií správnou cestou jistě směřuje. Už jen díky pečlivé a neutuchající práci obou pedagogů, kteří se své studenty snaží touto trnitou, a ne vždy příjemnou cestou vést až ke kýženému cíli, k vytvoření svébytného uměleckého díla, které stojí na pevném konceptuálním a kontextuálním základě.

V době věčných, sáhodlouhých a komplikovaných interpretací uměleckého díla je nutné, aby si i autor sám stanovil základní otázky – proč, co a jak. Pokud si tyto otázky není student schopen nejprve stanovit sám, vstupují do procesu tvorby pedagogové, kteří jsou jako prvotní a celkem nezávislí diváci či posluchači schopni nastavit nutné zrcadlo a pomoci tak studentům projít cestu nejistot, nebo naopak vyvrátit jejich jistoty. Právě z tohoto důvodu je dialog jedním z nejdůležitějších prvků fungování ateliéru Digitálních médií. Nutnost komunikace s pedagogy je nezbytně doplňována debatami mezi studenty. Společně se hledá a prověřuje koncept i kontext, ale také jsou diskutovány techniky a materiály vhodné pro realizaci díla.

Jednotlivým prvkem tvorby studentů ateliéru Digitálních médií jsou nejen již zmíněné fotografické a video výstupy z hlediska používaných médií, ale především prvek osobní výpovědi z pohledu autorského přístupu. Práce studentů se totiž často úzce týkají přímo jich samotných, prostředí ve kterém žijí, nebo jejich nejbližších, a mají tak unikátní výpovědní hodnotu. O to víc je nutné o jednotlivých dílech uvažovat a komplexně je promyslet tak, aby autorka zkušenost a osobní zainteresovanost nezastínila univerzálnější nosnost tématu. Dalším východiskem bývá práce s materiálem, konkrétní technikou či technologií, kterou chce student využít a výsledné dílo koncipuje jaksí obráceným způsobem, kdy se přes experimentování s formální podobou dostává k obsahu.

Za dobu své existence zaznamenal ateliér Digitálních médií mnoho úspěchů svých studentů a absolventů. Miroslav Hašek získal v soutěži pro studenty vysokých uměleckých škol Cenu EXIT 2011. Julie Hrnčířová byla v roce 2016 finalistkou ceny Sony World Photography Award v kategorii Student Focus a Bára Šimková vyhrála první místo v soutěži My Street Films 2018 na 22. Mezinárodním festivalu dokumentárních filmů v Jihlavě. Stejněho

In the definition of contemporary art, we often face problems of classifying themes, techniques or contexts. We often ask ourselves whether what we do makes sense at all and whether our steps are in the right direction. The students and the management of the atelier ask such questions, but I dare to say that the Digital Media Atelier is certainly on the right track. It is only thanks to the careful and uninterrupted work of both teachers who try to lead their students through this thorny and not always pleasant way to the desired goal, to create an original work of art that is based on a firm conceptual and contextual basis.

In a time of everlasting, long and complicated interpretations of a work of art, it is also necessary for the author himself to determine the basic questions—why, what and how. If the student is not able to determine these questions first, the teachers step into the process of creation as primary and quite independent viewers or listeners, who are able to adjust the necessary mirror to help students pass the path of uncertainty or disprove their certainty. For this reason, dialogue is one of the most important elements of the Digital Media Atelier. The necessity of communication with teachers is necessarily complemented by debates among the students. The concept and the context are searched and verified together, but also the techniques and materials suitable for the realization of the artwork are discussed.

Atelier are not only the above-mentioned photographic and video outputs from the used media, but mainly an element of personal testimony from the perspective of the author's approach. Students' artwork is often closely related to themselves, the environment in which they live or to their loved ones and thus it has a unique informative value. All the more it is necessary to think about individual artworks and to think about them comprehensively so that the author's experience and personal interest do not overshadow the more universal load capacity of the topic. Another starting point is to work with material, a specific technique or technology that the student wants to use and the resulting work is drafted in a somewhat reversed way, when through experimentation with formal form the student gets to the content.

Throughout its existence, the Digital Media Atelier has achieved many accomplishments with its students and graduates. Miroslav Hasek won EXIT 2011 in the competition for students of art schools. Julie Hrnčířová was the finalist of the Sony World Photography Award in the 2016 Student Focus category and Bára

festivalu se v roce 2015 v sekci experimentálního filmu Fascinace: Exprmntl.cz zúčastnila i Petra Sklenářová, která se v současnosti profesně věnuje vytváření filmových vizuálních efektů v soukromé firmě.

Krátké snímky Jakuba Korselta byly prezentovány v rámci PAF, přehlídka animovaného filmu v Olomouci, kde byl v roce 2013 finalistou soutěže Nové vize a na MFDF v Jihlavě nebo na MFF Karlovy Vary v sekci Imagína. Jeho video Pioneer bylo roku 2016 součástí Londýnského festivalu krátkých filmů (LSFF) a sám Korselt ve Spojeném království absolvoval také pracovní stáž v produkční společnosti zaměřené na video. O pracovní i studijní stáže je obecně mezi studenty velký zájem a často se jich účastní.

Společným jmenovatelem ateliéru je také aktivní výstavní činnost studentů a absolventů. Martin Krupa a Lucie Růžicková byli v roce 2016 vybráni k účasti na mezinárodním sympoziu absolventů vysokých uměleckých škol Art Dialog – Meziprostor na Sýpce v Klenové. Gabriela Prochazka je aktivní účastnicí mnoha mezinárodních festivalů zaměřených na nová média, z nichž můžeme jmenovat Retune Festival Berlin či RGB Light Festival v Římě. Studentky ateliéru (Klára Míčková, Alexandra Naušová, Simona Patelisová a Marie Scheerbaumová) se v roce 2018 též zúčastnily rozsáhlého výstavního projektu Mo(nu)mentální topografie k 25. výročí založení Fakulty umění a designu, kde byly konfrontovány s již etablovanými současnými autory.

Osobně jsem se do ateliéru Digitálních médií dostala během zimy minulého roku a strávila jsem zde i následující letní semestr. Jako studentka Kurátorských studií jsem v ateliéru působila v pozici nezávislého pozorovatele a snažila jsem se studentům nabídnout své teoretické a někdy i technické rady a podněty. Zažila jsem vznik a tvorbu jednotlivých děl od prvotních nápadů a myšlenek, přes stádium nejistot a hledání technického řešení až po finální umělecké dílo. Pro kurátora je tato zkušenost nenahraditelnou a dává mu šanci pochopit dílo zcela komplexně a nabízí možnost ho kvalitně prezentovat, jelikož právě znalost celého procesu vývoje díla je klíčem k jeho kladení a náležité interpretaci.

BcA. Diana Kněžínková
Kurátorka

Simkova won first place in the My Street Films 2018 competition at the 22nd International Documentary Film Festival 2018 in Jihlava. In 2015, Petra Sklenarova, who is currently working as a VFX artist, is creating special film effects for Hollywood studios, participated in the same festival in the section for experimental film Fascination: Exprmntl.cz.

Jakub Korselt's short films were presented at the PAF, an animated film show in Olomouc, where he was a finalist of the New Visions competition in 2013 and at the Jihlava MFDF (International festival of documentary films) or the Karlovy Vary IFF in the Imagina section. His video Pioneer was part of the London Short Film Festival (LSFF) in 2016, and Korselt himself also worked in a video production company in the UK as a trainee. Students are generally very interested in internships and student internships and often attend them.

A common denominator of the atelier are also active exhibition activities of students and graduates. In 2016, Martin Krupa and Lucie Ruzickova were selected to participate in the Art Dialog—Interspace at the Granary in Klenova, an international symposium of art school graduates. Gabriela Prochazka is an active participant in many international media festivals, including the Retune Festival Berlin and the RGB Light Festival in Rome. In 2018, the students of the atelier (Klara Mickova, Alexandra Nausova, Simona Patelisova and Marie Scheerbaumova) also took part in the extensive exhibition project Mo(nu)mental Topography on the 25th anniversary of the foundation of the Faculty of Art and Design, where they were also confronted with already established contemporary authors.

Personally, I got into the Digital Media Atelier last winter and I spent the following summer semester there. As a student of Curatorial Studies, I worked as an independent observer in the studio and tried to offer students my theoretical and sometimes technical advice and suggestions. I have experienced the origin and creation of individual artworks from the initial ideas and thoughts, through the stage of uncertainty and the search for a technical solution to the final work of art. For the curator, this experience is irreplaceable and gives him a chance to comprehend the work in a comprehensive way and offers the opportunity to represent it in a high-quality way, because the knowledge of the entire process of the development of the artwork is the key to its desired and proper interpretation.

BcA. Diana Kněžínková
Curator

Nejistota jako metoda

Ateliér na vysoké umělecké škole tvoří vlastní svět, vlastní svobodnou zemi na území ovládaném mnoha proměnnými. Vedoucí ateliéru, asistent a jejich studenti tvoří jedinečný vesmír s mnoha galaxiemi, planetami, hvězdnými drahami, pravidly, náladou, duchem a atmosférou. Pohledem zvenku je tento vesmírný prostor nepochopitelný, neprostupný, nejasný a temný. Opředený vlastními tajemstvími, nepsanými zákony a obdařen životem nejruznějších forem, které se záhadným řízením osudu sešly v jeden čas na stejném místě. Tento vesmír patří studentům a jejich pedagogům. Jednotlivé roky v ateliéru jsou neopakovatelné. Každý je jiný, jedinečný, složený z náhod setkání právě těchto lidí, právě v tuto chvíli. Každý absolvent v tomto smyslu absolvoval studium v jiném ateliéru. V jiném, a přesto stejném. Jako červená nit se napříč roky line formující síla lidí, umělců, kteří ateliér vedou. Jejich společné úsilí vést, pomáhat a postrkovat k náročnější, ale lepší cestě. Chránit před pády do pastí kýče a líbivých, laciných pokoukání, zrazovat studenty od nepromyšlených, naivních a trapných výkřiků, vést, ale neovládat, pomáhat, ale nediktovat. Dobře míněné rady dvou zkušených lidí proti svobodné, čerstvé, nespoutané a divoké

Uncertainty as a method

An atelier at a college of arts creates its own world, its own free country in a territory controlled by many variables. The atelier manager, assistant, and their students form a unique universe with many galaxies, planets, orbits, rules, mood, spirit and atmosphere. From the outside, this cosmic space is incomprehensible, impermeable, unclear and dark. Surrounded by his own secrets, unwritten laws, and endowed with the life of all sorts of forms, which met at one time at the same place with a mysterious destiny management. This universe belongs to students and their teachers. Individual years in the atelier are unrepeatable. Everyone is different, unique, composed of coincidences of meeting just these people, right in this moment. Each graduate in this sense completed his studies in a different atelier. Different and yet the same. The forming power of the people and artists, who lead the atelier can be seen throughout the years. Their joint efforts to guide, help and push to a more challenging but better way. To protect from falling into traps of kitsch and appealing, cheap temptations, betraying students from thoughtless, naive and embarrassing screams, lead, but not control, help, but not dictate. Well-meaning advice from two experienced people against the free, fresh, unbounded and wild will of

vůli mladých umělců. Nekonečné debaty, hádky, emoce, zhrzení, naděje, zábava, smích a souznění. Neustálé zpochybňování i podpora, boření plánů i jejich společné vymýšlení, hledání cesty realizace i smyslu uměleckého díla. Hodiny a roky, světelná léta dřiny, která je pohledem zvenku neviditelná, neprostupná, nejasná a temná.

Ateliér tvoří společná práce v něm. Hodiny strávené tvorbou uměleckých děl. Kolik témat, otázek, námitek, protinámitek a argumentů již asi zaznělo v tomto jedinečném vesmíru, na tomto území obývaném jen tvůrčími duchy a umělci? Kolik překážek museli překonat všichni, kteří kdy ateliérem prošli a kolik ti, kteří v něm celá léta zůstávají? Kolik síly a energie se skrývá za každým dalším, na akademické půdě obhájeným či v uměleckém prostoru vystaveným, dílem? Kolik otázek již asi bylo vysloveno a kolik odpovědí nalezeno?

Každý ateliér tvoří vlastní jedinečný svět, s vlastní náladou, duchem a atmosférou. Také ateliér Digitálních médií, který vede Michaela Thelenová spolu s Radkem Janderou, má svou vlastní náladu, ducha a atmosféru. Pohledem zvenku je i tento prostor nepochopitelný, nejasný a temný, opředený vlastními tajemstvími a nepsanými zákony. Vidět lze jen to, co ateliér k vidění nabízí. Vidět lze díla, která produkuje, práci, kterou vystavuje. Z nich lze odhadovat, v jakém světě vznikly, z jakého světa pocházejí. Svět ateliéru Digitálních médií tak charakterizují především nekonečné proudy otázek, váhání a pochybností, nejistoty a hledání silné a přesvědčivé myšlenky, snaha o důkladné prozkoumání vybraného tématu, snaha o ohlodání tématu až na kost, úsilí dopátrat se pravého stavu věcí, podstat a pravd. Jsou to nekonečné proudy otázek, které charakterizují existenci a působení tohoto ateliéru.

Jaký je pravý stav věci, kterou zkoumám? Co je její podstatou a jak se dostanu pod povrch? Odkud pramení poznání? Kde se berou naše přesvědčení, názory a postoje? Jak sdělím ostatním, na co jsem přišel? Na co jsem vlastně přišel? Je to banální? Je to důležité? Co mám ukázat, co ne, jak a komu? Mám se snažit zavděčit? Sledovat trendy? Koho mám poslouchat a koho ne? Zkoumám technické možnosti média, nebo už ho

young artists. Endless debates, arguments, emotions, trickery, hope, fun, laughter and harmony. Continual questioning and support, cancelling plans and their joint making, searching for ways of realization and the sense of art work. Hours and years, light years of drudgery that is invisible from the outside, impenetrable, unclear and dark.

The atelier consists of joint work in it. Hours spent creating works of art. How many topics, questions, objections, counter-objections and arguments have already been heard in this unique universe, in this area inhabited only by creative spirits and artists? How many obstacles have all those who have ever gone through the atelier had to overcome and how many obstacles have those who stay in the atelier for years had to overcome? How much power and energy is hidden behind every other artwork, defended in the academic field or exposed in the art space? How many questions have been asked and how many answers have been found?

Each atelier creates its own unique world, with its own mood, spirit and atmosphere. The Digital Media Atelier, led by Michaela Thelenova, together with Radek Jandera, has its own mood, spirit and atmosphere. From the outside, this space is also incomprehensible, unclear and dark, surrounded by its own secrets and unwritten laws. You can only see what the Atelier has to offer. You can see the works of art it produces, the work it exhibits. They can be used to estimate the world in which they originated, the world they came from. The world of the Digital Media Atelier is characterized mainly by the endless streams of questions, hesitations and doubts, uncertainty and the search for a strong and convincing idea, the effort to thoroughly explore the selected topic, the effort to figure out the origin of the topic. These are endless streams of questions that characterize the existence and operation of this Atelier.

What is the true condition of the thing I'm examining? What is its essence and how do I get under the surface? Where does knowledge come from? Where do our beliefs, opinions and attitudes come from? How do I tell others what I have found? What I have figured out? Is it trivial? Is it important? What should I show, what should I not show, how and to whom? Should I try to ingratiate? Track trends? Who should I listen to and who not? Am I examining the

využívám? Vyprávím příběh? Jsem angažovaný? Chápu možné účinky svého objevu, díla? Následky jeho působení?

Neustálé prověřování zvolené cesty, zkoumání všech možností a snaha myslet. Promyslet dané téma. Metoda nejistoty. Nejistota jako metoda. Neměřitelná, nespočitatelná, nezměrná nejistota. To jsou pilíře nálady, atmosféry a ducha, který probleskuje z toho, co lze vidět, z uměleckých děl, která ateliér obhájí a vystavuje.

Nekonečné proudy otázek. Nakolik mohu zasahovat do autorského tvůrčího procesu? Jak se proces vyvine? Říká dílo opravdu to, co autor chtěl? Ví vůbec, co chtěl? Umí obhájit svůj postoj? Dospěl už k nějakému postoji a chápe ho vůbec? Měl by to dělat? Chtěl by to dělat? Bude to dělat? Má dost volnosti, prostoru, netlačíme ho, kam nechce? Promyslel to dobře? Je si jistý? Nechce to udělat celé znova?

Proudí otázky jako způsob dialogu mezi studenty a jejich pedagogy, proudí tazání, které probleskuje skrze umění, jež v ateliéru vzniká. Tvorba umění jako procházka labyrintem. Dynamika rozhovoru v otázkách se odráží na všem, co lze z tohoto jedinečného světa spatřit. Pokud ateliér na umělecké škole tvoří vlastní svět, vlastní svobodnou zemi, pak tento ateliér tuto svobodu naplňuje po okraj svým vlastním, svébytným a živelným tazáním, hledáním jistot metodou nejistoty, kladením a věčným opakováním týchž otázek v nových kontextech, točením v kruhu a snahou o nalezení cesty, která se vždy znovu ztrácí a poté opět zjevuje.

technical capabilities of the media or am I already using it? Am I telling a story? Am I involved? Do I understand the possible effects of my discovery, a work? The consequences of its action?

Constant checking of the chosen path, exploring all possibilities and the effort to think. Think about the given topic. Uncertainty method. Uncertainty as a method. Unmeasurable, uncountable, incomparable uncertainty. These are the pillars of mood, atmosphere and spirit that flash from what can be seen, from the works of art that the Atelier defends and exhibits.

Endless streams of questions. How much can I interfere in the creative process of the author? How will the process evolve? Does the artwork really say what the author wanted? Does the author even know what he wanted? Is he able to defend his position? Has he come to a stance and does he even understand it? Should he do that? Would he want to do that? Will he do it? Does he have enough freedom, space, are we pushing him where he doesn't want to go? Did he think it through well? Is he sure? Does he want to do it all over again?

Streams of questions as a way of dialogue between students and their teachers, streams of questioning that flash through the art created in the Atelier. Art creation as a walk through the labyrinth. The dynamics of conversation in questions is reflected in everything that can be seen in this unique world. If the atelier at the art school creates its own world, its own free country, then this atelier fills this freedom with its own, original and natural questioning, searching for certainty with the method of uncertainty, asking and eternally repeating the same questions in new contexts, spinning in circles and trying to find a path that always disappears and then reappears.

Miroslav Hašek (*1988)

— Horror Vacui

Patří k nejmladší generaci působící na umělecké scéně v Ústí nad Labem. Vystupoval v ateliéru Digitálních médií na FUD UJEP v Ústí nad Labem a na této univerzitě také obor Výtvarně edukativní studia na Katedře výtvarné kultury Pedagogické fakulty. V roce 2009 byl finalistou Ceny EXIT a v roce 2011 se stal jejím laureátem. V roce 2012 získal Cenu děkana. V roce 2017 absolvoval doktorské studium v oboru Vizuální komunikace na FUD UJEP a ve stejném roce se stal vedoucím Katedry výtvarné kultury na Pedagogické fakultě UJEP.

Společný základ všech jeho uměleckých aktivit představuje zájem o vyprávění příběhů, jejichž námětem jsou vzpomínky z dětství, prostřednictvím nichž poodkrývá osobní paměťové vrstvy odkazující se k fenoménu kolektivní paměti. Nejrůz-

nější podoby narace se staly i námětem jeho samostatné výstavy s názvem *Dlouho jsem se sám sebe neptal a zapomněl jsem všechny odpovědi* v Domě pánů z Kunštátu v Brně v roce 2015. V roce 2012 prezentoval svou videoinstalaci na IV. *Zlínském salonu mladých*, nebo na výstavě s názvem *Gym lessons* v Czech Center v New Yorku. Svou práci dále představil například v Galerii Emila Filly v Ústí nad Labem (*NULLA DIES SINE LINEA, Postkonceptuální přesahy v české kresbě*, 2014; *Tektonika paměti*, 2014; *Mo(nu)mentální topografie*, 2018), v Domě umění města Brna (*Hi5!*, 2013; *Tektonika paměti*, 2015) nebo v Muzeu moderního a současného umění v Rijece (*In Their Eyes...*, 2016).

Na výstavě autor představil dílo z roku 2015 *Horror Vacui*, které komentuje: *Každé svátky moje babička umývala parádní sklo z vitríny a vyprávěla příběh týkající se servisu zelených skleniček s malovaným dekorem. Servis byl pryč „po Němcích“ a nebyl kompletní. Scházela mísa na bowli (nevěděl jsem vůbec, co to znamená, ale znělo to dostatečně exoticky). Při leštění skleniček babička pokračovala ve vyprávění o tom, že onu mísu má pravděpodobně sousedka odvedle. Nikdy jsem mísu neviděl a nechápal jsem, proč se babička se sousedkou nedomluví a servis nespojí dohromady. Představoval jsem si tu „bowli“ a říkal si, že až budu velký, dám servis dohromady. Mísu jsem nechal vyrobit podle své představy založené na babiččině popisu „bowle“.*

Petra Sklenářová (*1984)

Po absolvování magisterského studia na FUD UJEP v Ústí nad Labem pracovala jako asistentka trikové postprodukce v České televizi. V současné době se profesně věnuje vytváření filmových vizuálních efektů v soukromé firmě.

Překračuje hranice podvědomě spojené s digitálními médii vytvářením surreálních objektů a instalací. Využívá absurditu, humornou nadsázkou, buduje nové fiktivní scénérie a situace. V sérii krátkých videí *Krajinky* (2015) prezentuje naivní modely skutečnosti, inscenované přírodní scénérie. Manipulace jsou ručičné, bez digitálních zásahů. Pracuje s momentem očekávání a hranicemi mezi fikcí a realitou.

— Krajinky

Během studia v ateliéru Digitální média absolvovala studijní a pracovní stáž v belgickém Gentu a Manchesteru. Svou tvorbu představila na několika společných výstavách, mimo jiné v Českém centru v Berlíně, v Drážďanech, na *Mezinárodním festivalu dokumentárních filmů* v Jihlavě.

Gabriela Prochazka (*1990)

— Painting Light

Po bakalářském studiu grafického designu na FUD UJEP v Ústí nad Labem v roce 2017 završila také magisterský stupeň v ateliéru Digitální média. Během studií absolvovala stáž na Université Paris 8 a na Bezalel Academy of Arts and Design v Jeruzalémě.

Autorka se zabývá hlavně experimenty se světlem a technologiemi osvětlení. Často pracuje s hudebníky a zvukovými designéry. Zajímá se o průnik světelného designu, audiovizuálních představení, klubové kultury a výtvarného umění. Její díla byla prezentována v galeriích (Chemická galerie, Holešovická Šachta), divadlech (Divadlo Archa, Činoherní studio Ústí nad Labem) při AV vystoupeních v Praze (Národní galerie, Veletržní palác), v Berlíně (Berghain, OHM, Funkhaus, Spektrum Spektrum – art science community) a na

festivalech nových médií (*Retune Festival*, Berlín, Německo; *International Festival of Technologies*, Delft, Nizozemsko; *RGB Light Festival*, Řím, Itálie). Mezi její oblíbené hudební producenty, se kterými také spolupracovala, patří Robert Lippok, Oake, Codex Empire, Hiro Kone, Kanding Ray & James Sigha (Neone Chambers), Iron Sight, Tommy Four Seven, Peter Kirn a mnoho dalších.

Na výstavě prezentuje dílo *Painting Light* (2018), které pracuje se záblesky protilehlých barev na světelném spektru a vytváří na sítnici pozorovatele z každého úhlu jinou „malbu“. Název odkazuje na známé fotografické experimenty s dlouhou uzávěrkou, kdy se zachycuje pohyb světla tzv. „light painting“. O zvukový design se postaral Aitcher Clark.

Julie Hrnčířová (*1992)

Na výstavě *Labyrinth* představuje aktuální fotografický cyklus *Everyday Sculptures* (2018). Pozornost zaměřuje na městské objekty, detaily nebo lidi. I když se na první pohled zdají být banální, obsahují jistou chybu, nesoulad. Prostřednictvím rámování reality, někdy i inscenování situací, zachycuje Julie momenty narušení každodenní jednotvárnosti a pomíjivé okamžiky lidského života.

— Everyday Sculptures

Absolventka bakalářského studia v ateliéru Digitální média pokračovala v magisterském studiu na École Nationale Supérieure de la Photographie ve francouzském Arles. Během studií absolvovala stáže v Nancy (École nationale Supérieure d'art) a Lipsku (Hochschule für Grafik und Buchkunst). Kromě účasti na mnoha skupinových i samostatných výstavách byla Julie Hrnčířová například finalistkou ceny *Sony World Photography Award* v kategorii *Student Focus*. V současnosti tvoří v Praze, Arles a v Oslo.

Klára Míčková (*1994)

V prvním ročníku magisterského studia v ateliéru Digitální média vytvořila interaktivní zvukovou instalaci *Soundscape* (2017), připomínající České středohoří s dominantní řekou obklopenou horami. Krajinou, zbavenou všech znaků lidské přítomnosti, lze procházet. Pozornost poutají stoupající proudy páry či kouře. Pokud se k nim divák přibližuje, zvyšuje se intenzita nepříjemných industriálních zvuků, které mají svůj původ v okolí města Ústí nad Labem.

— Soundscape

Dle vlastních slov zkouší nová média a nové technologie s nadějí, že jednoho dne bude moci zviditelnit, co se děje v myslí její i v myslí ostatních lidí, pro lepší komunikaci a rychlejší smyslové vnímání.

Klára Míčková je na dlouhodobé stáži v ateliéru Time-Based Media. Věnuje se video mappingu, zvukovým a vizuálním instalacím. V roce 2018 se Klára Míčková účastnila výstavního projektu *Mo(nu)mentální topografie* k 25. výročí založení Fakulty umění a designu v rámci výstavy *Topografie naděje – Crystallized* v Domě umění Ústí nad Labem a také v rámci výstavy *Zastřená topografie – Poutníci nad mořem mlhy* v Galerii Emila Filly.

Barbora Šimková (*1989)

Svoji práci prezentovala dále např. v Domě pánů z Kunštátu v Brně, Galerii NTK v Praze, Topičově salonu v Praze nebo na PALS – Performance Art Links ve Stockholmu.

Na výstavě v Pragovce byla zastoupena velkoformátovou fotografií s názvem *Marx, neomarxista a já* (2017), která byla již prezentována na výstavě *Recyklace ideologií* v Galerii Emila Filly v Ústí nad Labem.

— Marx, neomarxista a já

Absolvovala bakalářské studium v ateliéru Digitální média FUD UJEP v Ústí nad Labem a magisterské studium pak v ateliéru Intermédií na brněnské FaVU VUT. Ve své tvorbě reflektuje sociální a politická témata jako nacionalismus, rasismus nebo sociální vyloučení, a to především v médiích fotografie, videa a performance.

S krátkometrážním snímkem *Vidiš, Praha!*, který poukazuje na nedostupné nájemní bydlení a s ním související vytlidňování centra metropole, získala 1. místo v soutěži *My Street Films Awards 2018*. Snímek byl uveden na 22. ročníku *Mezinárodního festivalu dokumentárních filmů* v Jihlavě.

Hana Vysloužilová (*1996)

— Labyrint

Hana Vysloužilová je studentkou ateliéru Vizualní design na FUD UJEP v Ústí nad Labem a absolventkou půlroční stáže na Information Design na FH Joanneum University of Applied Sciences v Grazu.

O schopnosti suverénního autorského vyjádření, přesahujícího užité umělecké disciplíny, přesvědčila na semestrální stáži v ateliéru Digitální média v roce 2019, kterou zakončila autoterapeutickým objektem chrlicím pěnu.

V současné době se věnuje volné a užité grafice a animaci. Je autorkou vizuálu výstavy a katalogu ateliéru Digitální média v Pragovce.

Martin Krupa
(*1988)
Lucie Růžičková
(*1991)
Klára Kelovská
(*1995)

— Industriální kaple

— Stream

Pro výstavu *Labyrinth* připravili společný projekt *Industriální kaple* (2019). Martin s Lucií navíc zprostředkovali ve streamovaném přenosu a na velké projekci živý obraz přímo ze Severu.

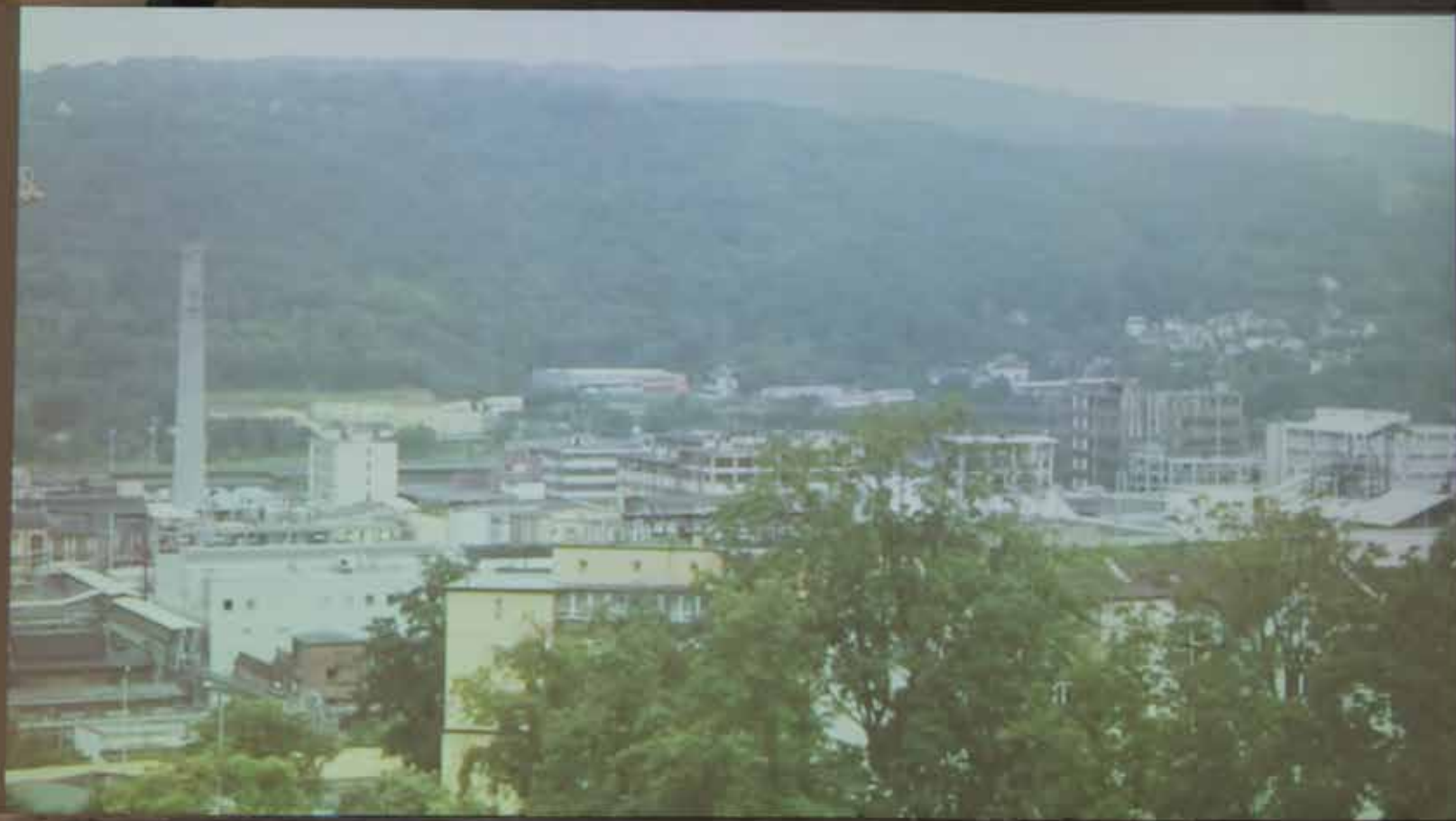
Martin Krupa a Lucie Růžičková v roce 2019 úspěšně zakončili magisterské studium v ateliéru Digitální média. Martin zde nyní pokračuje v doktorském studiu Vizuální komunikace. Zabývá se hlavně filmem a videem, znázorňuje banální situace, kombinuje záběry a rychlost záběrů, využívá analogové i digitální technologie. Jeho práce vykazují napětí z neurčitého pocitu jinakosti a nepatřičnosti. Znejišťuje viděnou realitu prostřednictvím manipulace narativní složky. V roce 2013 byl krátkým experimentálním filmem zastoupen na *Mezinárodním festivalu dokumentárních filmů* v Jihlavě. Na výstavě *Pokoje*

v roce 2015, společně s Lucií Růžičkovou a dalšími studenty předvedli svůj první *Streaming* – přenos ústecké reality do prostředí malostranského Hergetova paláce na břehu Vltavy. V roce se svým videem podílel na skupinové výstavě *Odcizení podle slovníku* v Galerii Emila Filly v Ústí nad Labem.

Martin Krupa a Lucie Růžičková byli v roce 2016 vybráni k účasti na mezinárodním sympoziu absolventů vysokých uměleckých škol *Art Dialog – Meziprostor* na Sýpce v Klenové. Ospalé vesnické prostředí zde oživilo zvukovou interakcí mezi galerií a veřejným telefonním automatem.

Také v Pragovce se, dohromady s letošní absolventkou bakalářského stupně v ateliéru Digitální média Klárou Kelovskou, která v průběhu studia absolvovala stáž na Universitat Politècnica de Valencia ve Španělsku, pokusili navázat přímý kontakt s obyvateli regionálního centra, města Ústí nad Labem prostřednictvím objektu nazvaného *Industriální kaple*.

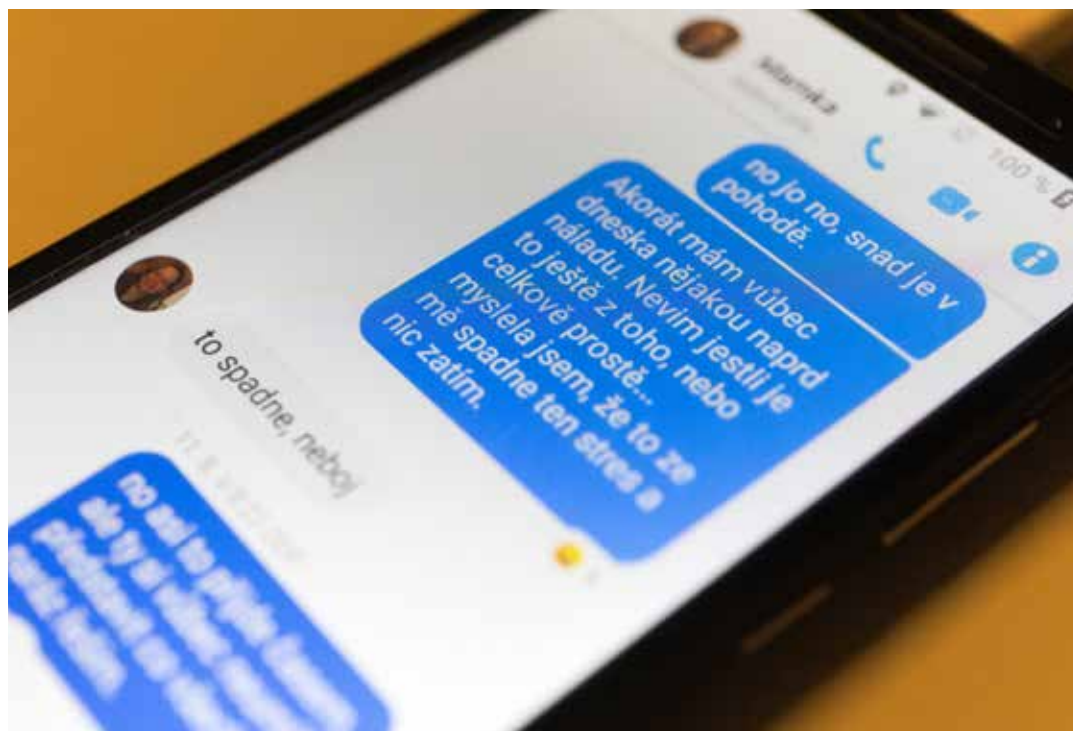
Barbora Ondřichová (*1991)

ChatBot

Po absolvování bakalářského stupně v ateliéru Vizualní design získala v roce 2018 titul magistra umění v ateliéru Digitální média.

Její práce se zabývá komunikací jednotlivce ve světě, jeho identitou a ovlivňováním myšlenek a soukromí technologiemi. V prezentované práci ChatBot (2017) se zabývá osobním virtuálním archivem. Zpracovala cca 100 000 zpráv za posledních šest let, které vznikly v rámci její komunikace s matkou, sestrou a partnerem. Provedla analýzu všech dat, tedy vyhodnotila témata komunikace a vzájemné reakce na dané okruhy témat. Snažila se klasifikovat komunikační schémata a odhalit osobité způsoby vyjadřování jednotlivých osob. Na základě takto zpracovaného osobního virtuálního archivu pak s použitím platformy pro tvorbu ChatBotů vytvořila ChatBoty

pro konkrétní blízké osoby. Díky vytvořeným komunikačním schémataům vznikají v jednotlivých konverzích určitá hluchá místa, přestože v celku máme dojem, že komunikace běží normálně mezi dvěma osobami. Vzniká otázka, jak komunikační technologie mohou zasahovat do našeho soukromí, jak ovlivňují naši komunikaci a tím pádem i myšlenkové pochody. Práce přináší znepokojení nad nenápadností, s jakou se pozvolně technologické vymoženosti mohou vkrádat do našich soukromí a zda vůbec soukromí ve virtuálním prostoru lze alespoň v nějaké míře udržet.

Jakub Korselt (*1988)

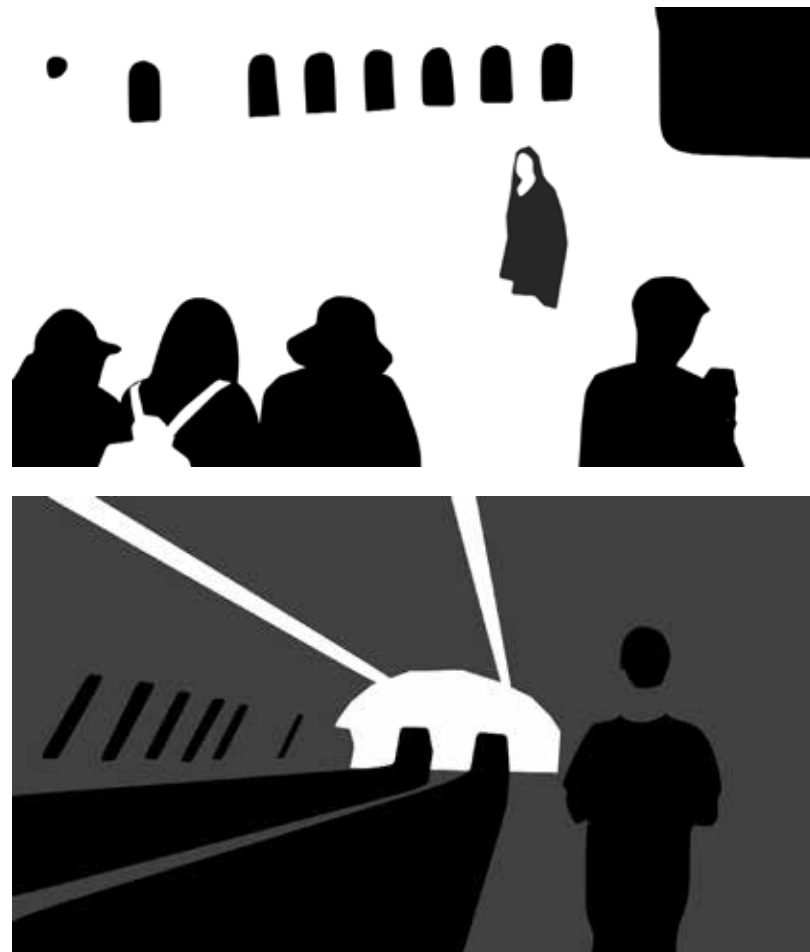
Unknown

Absolvent bakalářského studia v ateliéru Digitální média ve svých experimentech na pomezí videa a animace vypráví banální, nudně reálné i zcela fiktivní příběhy. Vizuálně atraktivní výsledky vznikají se smyslem pro humornou nadsázku, nepostrádají poetický rozměr.

Krátké snímky Jakuba Korselta byly prezentovány na *Letní filmové škole* v Uherském Hradišti, na *Přehlídce animovaného filmu PAF* v Olomouci, kde byl v roce 2013 finalistou soutěže *Nové vize*, na *MFF Karlovy Vary* (sekce *Imagina*), pravidelně se objevují na *Mezinárodním festivalu dokumentárních filmů* v Jihlavě. Video *Pioneer* bylo roku 2016 součástí *Londýnského festivalu krátkých filmů (LSFF)*. Ve Spojeném království Jakub Korselt absolvoval také pracovní stáž v produkční společnosti zaměřené na video.

Dnes působí ve společnosti zaměřené na post produkci a VFX na pozici VFX artist.

Animace *Unknown* (2017) vytvořená v rámci bakalářské práce vznikla na principu rotoskopie, tedy převodem filmového materiálu do kresby. Animace nás vtahuje do prostředí města a jeho každodenních rytmtů. Vše je velmi zjednodušeno, abstrahováno, vše je zobrazeno v plochách a zůstává pouze v bílé, černé a šedé barvě, bez jakéhokoli barevného akcentu. Zvuk doprovázející animaci je autentický a byl nahrán na konkrétních místech. Z lidských těl se stávají jakési znaky bez konkrétních tváří. Autor se nám snaží zprostředkovat velmi subjektivní pocit. Potkáváme anonymní osoby, procházíme neznámými místy a snažíme si je zmapovat, zorientovat se v daném prostoru a nebo se pak pokoušíme si daná místa vybavit ve své paměti. Vše se nám pak zobrazuje zjednodušené a schematické a jen v určitých fragmentech.

Alexandra Naušová
(*1996)

Simona Patelisová
(*1994)

De-formace

Alexandra a Simona, studentky bakalářského studia ateliéru Digitální média spolupracují na svých projektech dlouhodobě. S osobitým smyslem pro humor reagují na současná společenská témata a stav společnosti. I přes přítomnou kritičnost a ironii přistupují k uměleckým projektům seriózně a konstruktivně, jsou si vědomy své zodpovědné a výsadní role.

Projekty vybrané pro výstavu v galerii Pragovka byly v minulém roce zastoupeny na výstavě *Mo(nu)mentální topografie* v Domě umění Ústí nad Labem (*Topografie naděje – Crystallized*) a v Muzeu města Ústí nad Labem (*Topografie budoucnosti – Design a umění*). Autorky se také podílely na vzniku videa pro kampaň *Vize Ústíčka* a řady videí na podporu Ústecké komunitní nadace.

Procesuální instalace a performance *De-formace* (2018) spočívá v zahřívání krystalů cukru na lžici nad kahanem. Karamel je po dobu trvání výstavy naléván na vymezené místo. Výsledkem je průběžně progresivní a zároveň nahodilý objekt. Autorky o svém díle říkají: „*Cesta k cíli vede i jednoduššími způsoby, my jsme si ale vybraly tento, který pro nás zobrazuje beznaděj a nostalgii jistého zmaru reprezentující jasně dané procesy nacházející se v dnešní i minulé době. V obecnější rovině chápeme projekt jako komentář, nejen k historickým událostem, ale také jako asociaci k aktuálnímu společenskému a politickému dění i vývoji.*“

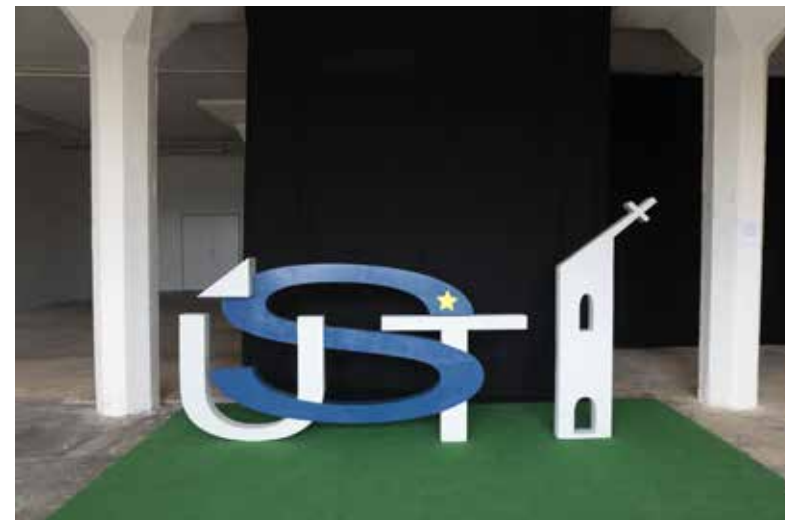

sociálních sítích, aby se svým známým pochlubili, na jakém místě se zrovna nachází. Projekt *Monument Ústí nad Labem* prolíná několik rovin. V kritické rovině jde hlavně o nadsázku: monumentalizace objektu poukazuje na absurdní grafiku, bizarní design a celkově nekoncepční řešení. Projekt provází zdokumentovaný pokus o participaci vedení města Ústí nad Labem. Komunikace se sice odehrála, ovšem plány byly pozastaveny díky výměně politické reprezentace v komunálních volbách na podzim roku 2018.

Monument Ústí nad Labem

Dalším společným projektem je *Monument Ústí nad Labem* (2018). V improvizovaném fotokoutku mají návštěvníci možnost zvětšit se s absurdním symbolem Ústí nad Labem – Monumentem inspirovaným logem Strategie rozvoje města 2015–2020, které v médiích a na sociálních sítích zvedlo vlnu pobouření. Autorky dílo komentují slovy: *Převzaly jsme původní návrh R. Fetterse a snažily se co nejvěrněji dodržet jeho vizuál při přenášení do 3D modelu. Ten chceme dále realizovat v nadživotní velikosti a instalovat ho do veřejného prostoru města Ústí nad Labem.*

Celý projekt je inspirován zhmotněnými nápisy logotypů nacházejících se například v Amsterdamu, Trnavě nebo Portu. Objekty se staly atrakcí jednak pro návštěvníky, ale i pro místní obyvatele. Turisté si s monumenty pořízují fotografie, které sdílí na

Alexandra Naušová (*1996)

— Audiovýlety

Alexandra Naušová je na výstavě zastoupena ještě jedním dílem, které si můžete naplno užít v rámci doprovodného programu. *Audiovýlety* (2018) jsou náhledem do turistiky budoucnosti. Prostřednictvím tří krátkých nahrávek zpracovala univerzální audio průvodce po přírodě. Nahrávky jsou umístěny na webové stránce audiovylety.cz. Návštěvník webu si nahrávky může stáhnout do mobilního zařízení a vyrazit na výlet. Vše je namluveno uměle vygenerovanými hlasy. Ty podporují univerzálnost a neosobnost celého zážitku.

Alexandra Naušová strávila semestr na studijní stáži v litevské Vilnius Academy of Arts. Účastnila se řady dalších výstav v České republice (Galerie Emila Filly v Ústí nad Labem, Invalidovna v Praze, Farmstudio ve Vysoké u Mělníka).

Martina Lišková (*1989)

— Venuše (Odliv)

— Zlato

Absolventka magisterského studia v ateliéru Digitální média se během studia účastnila řady výstav (*Hi5!*, Dům umění města Brna; *Minimální trvanlivost – Kontext roku 2012 ve výtvarném umění*, Galerie Emila Filly v Ústí nad Labem), absolvovala studijní stáž v rakouském Linci (Universität für künstlerische und industrielle Gestaltung) a pracovní stáž v Českém centru v Berlíně. Profesně se věnovala kulturní (divadelní) produkci. Nyní působí jako PR specialista a asistentka děkana FUD UJEP.

Ve své tvorbě se pohybuje na pomezí digitálního obrazu a osobní performance. Do autorčiny tvorby se částečně promítá osobní zkušenost i historické události spojené s jejím rodištěm, severočeským „Městem růží“ Mostem a obecně severními Čechami. Minulým režimem realizo-

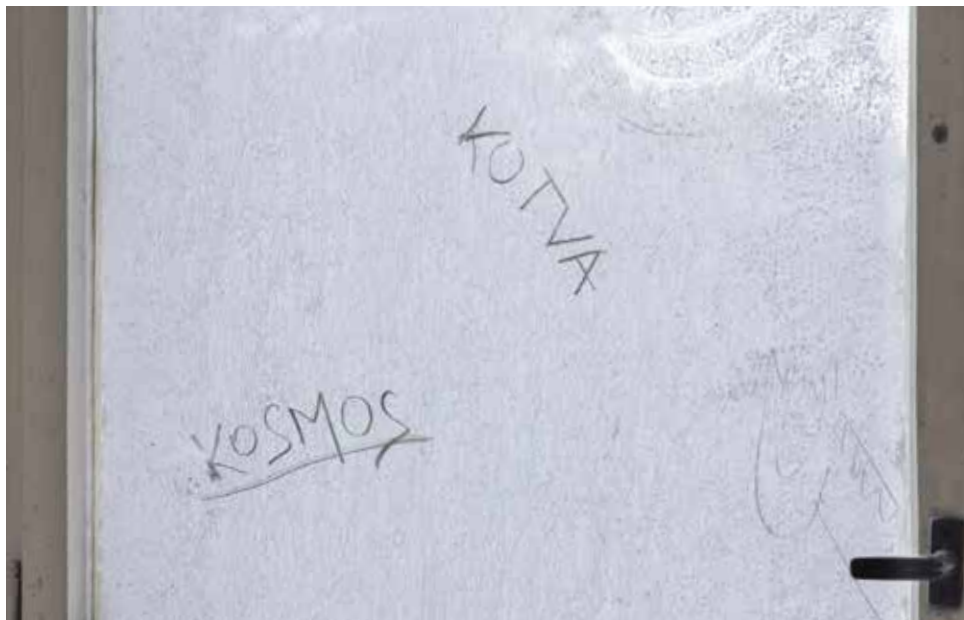
vanou utopii konfrontuje se současným stavem a pokouší se tak definovat i svou vlastní identitu.

Videem *Venuše (Odliv)* z roku 2016 ironicky reaguje na vznikající rekreační ráj a lobbying za rekultivování krajiny. Děj videa se odehrává na břehu jezera – odkalovací nádrže Venuše, vzniklé důlní činností v prostoru vytěženého povrchového dolu Ležáky. Nádrž sloužila jako popílkoviště a místo pro ukládání odpadu ze spalování uhlí.

Fyzický kontakt s matérií je pro ni metaforou rezistence, smíření a objevení sebe samé a zároveň poukázáním na celospolečenská témata současnosti.

Video *Zlato* (2016) reflektuje téma devastace krajiny a těžby uhlí, suroviny neodvratně a osudově spojené se severními Čechami, jejich minulostí, přítomností ale i budoucností.

— Kosmos

Dalším dílem Martiny Liškové s názvem *Kosmos* (2016), jsou nápisy vryté do zabíleného skla – intervence do prostoru galerie. Na oknech můžeme číst socialistické názvy obchodních domů, kin, sídlišť a hotelů sesbírané na Mostecku. V průběhu výstavy přibyla další slova a obrázky, stejně, jako to dříve bývalo běžné na veřejných místech.

**Marie Scheerbaumová
(*1993)**

**Gabriela Krondáková
(*1993)**

Fontána

Letošní absolventky magisterského studia ateliéru Digitální média společně strávily také semestr na studijní stáži v ateliéru Performance Jiřího Kovandy na své domovské FUD UJEP v Ústí nad Labem a další semestr v Ateliéru sochařství pod vedením Dominika Langa a Edith Jeřábkové na pražské UMPRUM.

Marie Scheerbaumová přišla do ateliéru Digitální média jako absolventka bakalářského studia na Katedře výtvarné kultury Pedagogické fakulty ústecké univerzity. V roce 2018 se Marie Scheerbaumová účastnila rozsáhlého výstavního projektu *Mo(nu)mentální topografie*, výstavy *Topografie naděje – Crystallized* v Domě umění Ústí nad Labem. Na vernisáži uskutečnila akci, během které mazala zúčastněným med kolem úst. Kromě reflexe aktuálních společenských témat se zabývá otáz-

kou paměti místa, které spoluutváří naši identitu. Ve své diplomové práci vytvořila šperk z českých granátů inspirovaný utvářením národní identity během národního obrození.

Rodinná, osobní paměť je jedním z témat, kterými se zabývá i Gabriela Krondáková. Na příkladu rodinných příslušníků ve své diplomové práci dokumentuje překvapivou rozdílnost vzpomínek na konkrétní události. Potvrzuje, že lidská paměť je nutně selektivní a tedy neobjektivní. Využívá při tom i zkušenosti profese restaurátorky, která je nutně podřízena jasným postupům a pravidlům.

Na výstavě v Pragovce představila dvojice autorek objekt *Fontána* (2019). Jedná se o procesuální dílo složené z 200 kusů jádrového mýdla na praní a akvária, kde cirkuluje voda. Průběžně vznikající pěna a postupně mizící hmota jádrového mýdla se specifickou štiplavou vůní, která je typická pro samotné severočeské město (výroba mýdla s jelenem v místní Setuze), metaforicky odkazuje k ústecké realitě.

**Anna Roubalová
(*1998)**

**Karolína Votýpková
(*1998)**

— Síť

V současné době studentky bakalářského studia ateliéru Digitální média se rozhodly pro výstavu v Pragovce uskutečnit společný projekt. Do prostoru galerie zasáhly objektem vytvořeným z rybářského vlasce. *Síť* (2019) je tvořena sedmi kilometry téměř neviditelného, přesto velmi pevného materiálu, který je pospojován na pevných bodech v podlaze a na stěnách. Síť je ve tvaru jakéhosi kokonu, avšak je metaforou pro síť internetovou. Vizualizace virtuálního světa, propojení a vztahů nám nejlépe přibližuje naši realitu a chycení v síti internetu.

V roce 2019 byla představena práce Anny Roubalové v rámci akce *Grand Opening Invalidovny* v Invalidovně v Praze.

**doc. Mgr. Michaela
Thelenová
(*1969)**

Předlické Bel Canto I

V roce 1993 absolvovala Katedru výtvarné výchovy Pedagogické fakulty UJEP v Ústí nad Labem. Mezi lety 1994–2008 působila jako odborný asistent ateliéru Fotografie na FUD UJEP v Ústí nad Labem. Od roku 2008 působí na této fakultě jako vedoucí ateliéru Digitální média.

Michaela Thelenová je vizuální umělkyně, která je respektovanou osobností v kontextu české umělecké scény již od 90. let minulého století. V roce 2003 byla finalistkou *Ceny Jindřicha Chalupeckého*. Její tvorba vychází ze zájmu o historickou situaci prostředí charakteristického postindustriální atmosférou severočeského příhraničí a bývalých Sudet. Reflektuje také hluboké citové vazby na vlastní rodinné zázemí, přičemž se snaží své osobní a individuální zkušenosti transformovat do mnohem univerzálnější a obecněji uchopí-

telné podoby. Témata zpracovává formou fotografických cyklů a digitálním obrazem. Autorka je zastupována pražskou galerií Hunt Kastner a její díla jsou ve sbírkách například těchto institucí: Národní galerie Praha, Uměleckoprůmyslové muzeum Praha, Moravská galerie v Brně, Muzeum umění Olomouc, Centrum pro současné umění Praha, Galerie Klatovy / Klenová Klatovy, Galerie Futura Praha.

Na výstavě v Pragovce prezentovala video *Předlické Bel Canto I* (2012), které autorka popisuje takto: „*Ranní krajina je zbarvená do růžova a k obloze stoupá dým. Chvillemi je mírnější, pak opět zintenzivní. Zpěv ptáků se prolíná se šumy a zvuky města a celá atmosféra dlouhého a monotónního videa je kombinací vpravdě romantické podívané s dominantou Českého středohoří Milešovkou a zlověstného tušení něčeho, co není vidět. Dým se pozvolna pohybuje obrazem, ale to, že nevíme, kdo a co je jeho původcem, je přinejmenším zneklidňující. Dole, uprostřed města Ústí nad Labem se rozprostírá chemička na ploše cca 520 tisíc m².*“

MgA. Radek Jandera, Ph.D. (*1972)

označit za příznačný pro neutěšený stav nejen severočeské krajské metropole, ale pro celou oblast příhraničí, tzv. Sudety.

Autorem stavby byl ústecký rodák Franz Josef Arnold. Z pozice městského architekta výrazně ovlivnil vzhled města a v současnosti postupně dochází k uznání jeho významu. Děje se tak i na základě sporného zbourání pavilonu „A“ Univerzitou J. E. Purkyně, která dnes v areálu bývalé nemocnice buduje univerzitní kampus. Kritiku vzbudila demolice hlavně u odborné veřejnosti. Byl podán návrh na prohlášení Arnoldovy stavby, postavené ve stylu nové věcnosti v letech 1926–1937, kulturní památkou. Ministerstvo kultury návrh nepřijalo a pavilon „A“ byl na podzim roku 2013 srovnán se zemí.

— Procesy

Vystudoval v ateliéru Fotografie na FUD UJEP v Ústí nad Labem pod vedením prof. Pavla Baňky. V současnosti působí jako odborný asistent v ateliéru Digitální média. V roce 2017 absolvoval doktorské studium ve studijním oboru Vizuální komunikace. Svoji práci představil například na své samostatné výstavě v GASK – Galerii Středočeského kraje v roce 2015. V tvorbě se neomezuje na médium fotografie. Výsledné dílo často vzniká přímo na místě a reaguje na události s prostředím spojené. Hledá nové souvislosti a významy zdánlivě všedních procesů a událostí.

Vztah k domovu se zakládá i na znalosti a vyrovnání se s minulostí. Součástí „vyrovnávání se“ může být i proces samotného bourání. Bourání, destrukce, devastace má své podmanivé kouzlo, vizuální přitažlivost. Uvolněním mohutné síly vracíme věci na nový začátek, který skýtá mnohé naděje.

Na výstavě představil video *Procesy* (2018), které je příběhem budovy pavilonu „A“, bývalé porodnice ústecké Masarykovy nemocnice, který je úzce svázán s historií města Ústí nad Labem v průběhu 20. a na začátku 21. století. Dal by se

Spolek Moře Klidu

Nejnovějším objektem *Klidomoří* je *Litvínovská Šalupa*, plachetnice kotví v blízkosti ropné rafinérie Unipetrol. Dále je připravován projekt pro jezero Milada.

Spolek Moře Klidu stál u zrodu Jezerního běhu, podkrušnohorského půlmaratonu. Se svým konceptem hydrické rekultivace těžebních jam vodou z Baltského moře se účastní konferencí, diskuzí a mediálních prezentací spjatých s touto problematikou.

Spolek Moře Klidu působí zejména v oblasti podkrušnohorské hnědouhelné pánve. Vznikl v roce 2012 z iniciativy a aktivit lidí, kterým podoba a osud Podkrušnohoří nejsou lhostejné. V situaci, ve které se momentálně region nachází, vidí především unikátní historickou možnost, příležitost vtisknout tvář krajině, která ji v jistém smyslu ztratila. Iniciováním různých akcí a krajinných zásahů s mořskou tematikou se snaží aktivně přepisovat mentální mapu podkrušnohorské krajiny a s pomocí zdejších obyvatel napomáhat ke znovunalezení její tváře a budoucí perspektivy.

Labyrinth

Katalog k výstavě ateliéru Digitální média

Fakulty umění a designu Univerzity Jana Evangelisty Purkyně

v Ústí nad Labem v Pragovka Gallery

Řada: Projekty

Koncept publikace: MgA. Radek Jandera, Ph.D., MgA. Tereza Nováková

Text publikace: Mgr. Barbora Řebíková, Ph.D., BcA. Diana Kněžínková

Překlad: Kateřina Kačírková

Fotografie: Radek Jandera, Nika Pločka, Kamila Fröhlichová, Jiří Dvořák

Grafický design: Hana Vysloužilová

Tisk: Jiří Bartoš – SLON, spol. s r. o.

Publikaci vydala Fakulta umění a designu

Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem

Vydání první

72 stran

Náklad: 150

© 2019

ISBN 978-80-7561-210-6

Fakulta umění a designu

Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem

Pasteurova 9, 400 96 Ústí nad Labem

T: +420 475 285 111

E: fud@ujep.cz

W: www.fud.ujep.cz

**Publikace byla vydána při příležitosti výstavy Labyrinth
ateliéru Digitální média FUD UJEP v Ústí nad Labem.**

